

Aargange, der kun forbigaaes ved Indkaldelsen, fordi de har trukket for højt et Nummer. Men de er jo ingenlunde derved sluppet for deres Værnepligt, og der kunde være al Grund til, naar det ellers lod sig praktisk udføre — hvad jeg ønsker en Udtalelse om —, ogsaa at indkalde dem og give dem den nødtørftigste Uddannelse for at have en Depotstyrke, om det skulde blive nødvendigt at ty til en Reserve. Der er saa meget des mere Grund til at antage, at det er et temmelig stort Kontingent, som der ved Overgangen fra Uddannelsen af 22-aarige til Uddannelsen af 20-aarige er forbigaaet en hel Del flere, end der ellers skulde forbigaaes, idet den daværende Forsvarsminister fortolkede vedkommende Bestemmelse paa en anden Maade end vi. Vi mente, det fremgik af Loven, at der af hver Aargang skulde indkaldes det bestemt foreskrevne Antal, medens Forsvarsministeren fortolkede den saaledes, at der hvert Aar skulde indkaldes det opgivne Antal, hvorved der af visse Aargange blev uddannet færre end fastsat. Vanskelighederne kommer særlig frem, naar Talen er om, hvorledes disse Forholdsregler skal sættes i Værk, ganske særlig Forholdsreglerne ved Hjemsendelsen af det Mandskab, som hidtil har været indkaldt, og vi kan kun sympatisere med Bestræbelsen for, at der gøres Ret og Skel til alle Sider. Der er fra visse Sider klaget over, at Byrderne er lagte mere paa nogle Afdelinger og nogle Aargange end paa andre. Det menes saaledes, at visse værnepligtige Befalingsmænd af Forplejningskorpset er holdt længere inde end værnepligtige Befalingsmænd andre Steder. Det vilde være højst ønskeligt at faa dette Forhold nærmere undersøgt ved en Udvalgsbehandling, men jeg bøjer mig for de Argumenter, der er blevet fremsat, for at faa Sagen fuldendt i Dag, hvorved en saadan Undersøgelse umuliggøres; det har jo sin Betydning at faa Sagen endt i Dag baade af Hensyn til dem, der skal indkaldes, og dem, der ligger inde og venter paa at faa at vide, naar de kan blive hjemsendt. Jeg vil dog henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at dette Spørgsmaal undersøges; og henstille til ham at gøre, hvad han kan, for at komme Retfærdigheden saa nær som muligt. Byrden kan jo ikke være ens for alle, men der bør stræbes hen?derimod saa langt, som det kan forliges med Statens Tarv.

Der er et andet Spørgsmaal, hvor jeg absolut ikke kan være enig med den højtærede Minister. Den højtærede Minister

har betonet, at det gifte Mandskab først og fremmest skulde hjemsendes. Ja, der kan være Tilfælde, hvor det er nødvendigt at tage særligt Hensyn til det gifte Mandskab, men det kan ikke være rigtigt at gøre dette Hensyn til en almindelig absolut gældende Regel. Der er mange af de gifte, for hvem Byrden ved Indkaldelsen ikke er saa tung som for mange af de ugifte i selvstændige Stillinger. Men af f. Eks. en Mand, der har været saa letsindig at jage til at gifte sig, inden hans Kaar var konsoliderede, skulde have Ret til at blive hjemsendt før en anden ganske ligestillet Mand, som har ventet dermed, indtil hans Kaar var konsoliderede, kan jeg ikke indse Rigtigheden af. Og naar gifte af yngre Aargange skal hjemsendes fremfor ugifte af ældre Aargange, mener jeg, at man kommer i Strid om ikke med selve Bestemmelserne i, saa med Grundsætningerne baade for Værnepligtsloven og for Hærloven af 1909, der kræver, at Byrderne skal lægges paa de yngre Aargange fremfor paa de ældre. Jeg skal navnlig understrege, at mange baade gifte og ugifte, som er i selvstændige Stillinger, lider meget mere ved at holdes inde end mange, som ikke er i selvstændige Stillinger, og paa den anden Side kan der være mange, som har mistet et Arbejde ved at blive indkaldt og ikke kan faa det igen, hvorfor det ikke vil være nogen Fordel for dem at blive hjemsendt, og man vil da kun forøge de arbejdsløses Skare ved at hjemsende dem. Jeg maa derfor paa min Gruppes Vegne nedlægge en absolut Protest imod, at det gøres til en almindelig Regel at hjemsende de gifte fremfor de ugifte af ældre Aargange. Der er imidlertid al Grund til at tage individuelle Hensyn, hvor det kan lade sig gøre, og naar det gøres med det rette Skøn, mener vi, at det bør gøres. Men i det hele taget kan Rigsdagen jo ikke gaa i Detailler, men maa overlade dette til Administrationen og saa, som den ærede foregaaende Taler sagde, lægge det absolutte og hele Ansvar for Gennemførelsen heraf og for de Følger, som muligvis kan komme, over paa den højtærede Minister. En Hjælp til at kunne tage billige og rimelige Hensyn, uden at der sker nogen Forurettelse, vilde det være i vid Udstrækning, hvor det kan lade sig gøre, at appellere til Frivilligheden, men det maa betones, at i saa Tilfælde maatte et Ønske om at blive hjemsendt eller om at blive liggende inde ikke opfyldes, uden at der forelaa en Anbefaling fra vedkommendes Afdeling.